

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χόρον ἡμῶν ἀηρησίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσώτεριμῶν :

Ἐτησίαι . . . δρ. 8,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50
Τετρίμηνος . . . 2,50

Ἐξώτεριμῶν :

Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος > > 5,50
Τετρίμηνος > > 3,—

Δι' ἀντὶγραφαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩΝ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 1 Μαρτίου 1908

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσώτεριμῶν λπ. 20. Ἐξώτεριμῶν φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστὸν λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαθράκειον.

Παρίοδος Β'.—Τόμος 15ος

Ἔτος 30^{ον}.—Ἀριθ. 14

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

— Τί;... ὁ Πός;... ἀνεκράξεν ὁ Τράνκελ' ὁ φίλος μου Πός; ὦ, τὸν κακομοίρη!

— Καὶ τὸ αἷτιον τοῦ ἐγκλήματος;... ἠρώτησεν ὁ ταγματάρχης Βέρντερ.

— Ἡ κλοπὴ διότι τὸ μεγάλο πορτοφόλι τοῦ Πός εὐρέθη ἄδειον εἰς τὸ δωμάτιόν ἔκου ἔδολοφονήθη.

— Γνωρίζουν τί ποσὸν περιεῖχε;

— Ὅχι, κύριε ταγματάρχα, ἀλλὰ θὰ γνωρίζουν εἰς τὸ κατάστημα τῆς Τραπεζίης.

Τὸ τηλεγράφημα, προερχόμενον ἐκ Περνάου, περιεῖχεν ἀκριβῶς 8, τι εἶχε μάθῃ ὁ κομιστής εἰς τὸ Τηλεγραφεῖον.

Ὁ ταγματάρχης ἀπετάθη τότε πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας καὶ διέταξε:

— Σὺ πῆγαίνα νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν ἀνακριτὴν Κέρστορφ.

— Μάλιστα, κύριε ταγματάρχα.

— Σὺ τρέξε νὰ βρῆς τὸν ἱατρὸν Χαμίν.

— Μάλιστα, κύριε ταγματάρχα.

— Καὶ πῆτέ τους νὰ ὑπάγουν ἀμέσως εἰς τὴν Τράπεζαν Γιοχάουζεν, ὅπου θὰ τοὺς περιμένω.

Οἱ κλητῆρες ἐξῆλθον ἐσπευσμένως ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ταγματάρχης Βέρντερ διηυθύνετο εἰς τὴν Τράπεζαν.

Καὶ ἰδοὺ πῶς, εἰς τὴν παρακάλλην τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν ἡ εἰδήσις τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Τράνκελ, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐγλύτωσε τοὺς εἰκοσιπέντε ραβδισμοὺς τῆς ποινῆς του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ἡ Ἀστυνομία ἐπὶ τόπου

Μετὰ δύο ὥρας, μία ἀμάξα ἔτρεχεν ὁλοταχῶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Περνάου. Ἦτο ἡ ἰδιωτικὴ ταξιδιωτικὴ ἀμάξα τοῦ κ. Φράγκ Γιοχάουζεν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν ζευγῶν ταχυδρομικοὶ ἴπποι, τοὺς ὁποίους ὁ ἄλλοιζαν εἰς κάθε σταθμόν. Ὅσον γρήγορα καὶ ἂν ἔτρεχε, δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ φθάσῃ εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Σπασμύβιον Στανουῦ πρὸ τῆς νυκτός. Ὅτ' ἀδυνατέρευεν ἴσως εἰς τὸν τελευταῖον σταθμόν, καὶ τὴν ἐπαύ-

ριον, λίαν πρῶν, θὰ ἐφθάνεν εἰς τὸν πρὸς ἐν ὄρον.

Ἐντὸς τῆς ἀμάξης εἶχαν λάβῃ θέσιν ὁ τραπέζιτης, ὁ ταγματάρχης Βέρντερ, ὁ ἱατρὸς Χαμίν, ὁ ἀνακριτῆς Κέρστορφ καὶ ὁ γραμματεὺς του. Δύο ἀστυνομικοὶ κλητῆρες κατεῖχον τὰ ὀπίσθεν ἐδῶλια.

Δύο λέξεις μόνον περὶ τοῦ δικαστοῦ Κέρστορφ, ἀφοῦ τὰ ἄλλα πρόσωπα μᾶς εἶνε ἤδη γνωστά.

Ὁ δικαστὴς οὗτος, Σλαῦος, πεντηκοντούτης περίπου, ἐξετιμᾶτο δικαίως καὶ ὑπὸ τῶν συναδέλφων του καὶ ὑπὸ τοῦ κοινοῦ. Δὲν ἤμπορουσε κανεὶς παρὰ νὰ θαυμάζῃ τὴν εὐφυίαν καὶ τὴν ἀξυδέρκειαν, τὴν ὁποίαν ἀνέπτυσσε κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων. Ἀπολύτου ἀκραιψύτης δὲν ὑφίστατο οὐδαμῶθεν οὐδεμίαν ἐπιρροὴν καὶ δὲν ὑπέκυπτεν εἰς κανενὸς εἶδους πίεσιν. Οὐδέποτε τῷ ὑπηγόρευε τὰς ἀποφάσεις του ἡ πολιτικὴ. Ἦτο αὐτὸς ὁ Νόμος προσωποποιημένος. Ἐπιφυλακτικὸς, προσεκτικώτατος, ὠμίλει ὀλίγον καὶ ἐσκέπτετο πολὺ.

Οὕτω, εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην, ὑπῆρχον, ὡς λέγουν εἰς τὴν Φυσικὴν, ρευστὰ ἀντίθετα, τὰ ὅποια μετὰ δυσκολίας θὰ συνεδαζόντο ἐὰν ἀνεμιγνύετο ἡ πολιτικὴ: Ἀφ' ἐνός ὁ τραπέζιτης Γιοχάουζεν καὶ ὁ ταγματάρχης Βέρντερ, γερμανικῆς καταγωγῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ ἱατρὸς Χαμίν, Σλαῦος. Μόνος ὁ ἀνακριτῆς Κέρστορφ ἦτο ἀπῆλλαγμένος τοῦ φυλετικοῦ πάθους, τὸ ὁποῖον ἐπεπόλαξεν εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Βαλτικῆς.

Καθ' ὁδόν, ἐντὸς τῆς ἀμάξης, συνωμίλουν μόνον— καὶ

Ἡ ἀμάξα ἐφθασεν εἰς τὸ καπηλεῖον... (Σελ. 106, στ. γ')

αυτοί πάλιν κατά διαλείμματα, — ο ταγματάρχης και ο τραπέζιτης.

Ο κ. Φράγκ Γιοχάουζεν δὲν ἀπέκρυπε τὴν βαθεῖαν λύπην, τὴν ὅποیان τῷ ἐπρόξενῳ ὁ θάνατος τοῦ δυστυχοῦς Πός. Ἐτρεφεν ἰδιαιτέραν ἐκτίμησιν πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ἐπὶ ὀλοκλήρον τριακονταεταίαν εἶχεν ὑπηρετήσῃ τὴν Τραπεζῖάν του μὲ τὴν τιμιότητα καὶ ἀφοσίωσιν.

— Καὶ ἡ ἀμοιβὴ ἐκείνη ἢ Ζεναΐδα, προσέθεσε, πῶσον θὰ λυπηθῆ ἔσαν θὰ μάθῃ τὴν δολοφονίαν ἐκεῖνου, τὸν ὅποιον ἐμελλε νὰ ὑπανδρευθῆ!...

Ὡς εἶπομεν, ὁ γάμος ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῆ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐν Ρίγα, καὶ ἰδοὺ ἐπὶ ἀντί τὴν Ἐκκλησίαν, θὰ ὠδηγεῖτο τὴν ἄρκα τὴν Νεκροταφεῖον ὁ τραπέζιτικὸς ὑπάλληλος!

Τὸν ταγματάρχην ὅμως, ὅσον καὶ ἀνεθλίβεν ἡ τραγικὴ τύχη τοῦ θύματος, ἀπησχόλει πολὺ περισσότερον ἢ ἀνακάλυψεν καὶ ἡ σύλληψις τοῦ δολοφόνου.

Ἀλλὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰκάσῃ τι περὶ τούτου, πρὶν ἤθελεν ἐπισκεφθῆ τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, πρὶν ἤθελε μάθῃ ὑπὸ ποίας περιστάσεις διεπράχθη. Ἐκεῖ θὰ εὕρισκον ἴσως κάποιον τεκμήριον, τὸ ὅποσον θὰ τὸν ἐθετεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἀγνωστοῦ κακούργου. Κατὰ βάθος ὁ ταγματάρχης Βέρντερ ὑπέπτευε μᾶλλον ὅτι ἡ δολοφονία ἦτο ἔργον τῶν ληστοφυροδικῶν, ὁ ὅποιος ἐλυμαίνοντο τότε τὰ μέρη ἐκείνα τῆς Λιβωνίας. Ἐκ τούτου ἠλπίζεν ὅτι χάρις εἰς τ' ἀποσπάσματα τῆς καταδιώξεως, τὰ ὅποια περιέτρεχαν τὴν χώραν, ἡ δικαιοσύνη θὰ εἶχεν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὰς χεῖρας τῆς τὸν δολοφόνου ἢ τοὺς δολοφόνους τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ.

Ὅσον διὰ τὸν ἱατρὸν Χαμίιν, οὗτος ἐπρόκειτο ἀπλῶς νὰ συντάξῃ τὴν ἱατροδικαστικὴν ἐκθεσιν μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ πτώματος τοῦ Πός. Κ' ἐπερίμενε νὰ τὸ ἐξετάσῃ διὰ ν' ἀποφανθῆ. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἄλλο πρᾶγμα τὸν ἀπησχόλει καὶ μάλιστα τὸν ἀνησυχεῖ. Τὴν προηγουμένην ἡμέραν, τῶντι, ὅταν ματέθη, ὅπως συνήθιζε καθ' ἐλάχιστην, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του καθηγητοῦ Νικολέφ, ὁ οἰκοδεσπότης ἀπουσίαζεν, ἔμαθε δὲ παρὰ τῆς Ἰλκας ὅτι ὁ πατὴρ τῆς ἑταξείδου. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ Νικολέφ, — τὸν ὅποιον δὲν εἶδε κἀν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, — τῆ εἶχεν ἀπλῶς ἀναγγεῖλαι ὅτι θὰ ἐφευγεν ἀπὸ τὴν Ρίγαν διὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Πῶς θὰ ἐπῆγγαινε;... Οὐδενίαν ἐξήγησις περὶ τούτου. Τὸ ταξιδεῖον ἐκεῖνο ἦτο προσχεδιασμένον ἀπὸ πῆς προτεράδας;... Προφανῶς διότι ὁ Νικολέφ δὲν εἶχε λάβῃ καμμίαν ἐπιστολὴν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὴν οἰκίαν. Καὶ ὅμως δὲν εἶχεν εἰπῆ τίποτε τὸ βράδυ, οὕτε εἰς τὴν θυγατέρα του, οὕτε εἰς τὸν ἱατρὸν, οὕτε

εἰς τὸν πρόξενον. Τοῖς εἶχε φανῆ πλέον περιφρονῆσαι τὴν συνήθειαν;... Ἰσως ἄλλὰ γνωρίζω τὸν χαρακτήρα τοῦ καθηγητοῦ, οἱ φίλοι του οὐδέποτε σχεδὸν τὸν ἠρώτων τί τὸν ἀπησχόλει. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι τὴν ἐπαύριον, λίαν πρῶτῃ, εἰδοποίησε δι' ἐπιστολῆς του τὴν Ἰλκαν ὅτι ἀνεχώρει. Συγχρόνως ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ τὸν ἰδῆ κανεὶς καὶ χωρὶς νὰ εἰπῆ εἰς κανένα πῶς ἐπῆγγαινε. Ὁ ἱατρὸς λοιπὸν Χαμίιν εἶχεν ἀρίστη τὴν Ἰλκαν ἀνήσυχον, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος συνεμερίζετο τὴν ἀνησυχίαν τῆς.

Ἡ ἄμαξα ἐτρεχε μὲ καλπασμόν. Ἀνθρώπος ἐριππος ἐξαπεστάλλετο διὰ νὰ προειδοποιῆ τοὺς σταθμούς, ὥστε νὰ ὑπάρχουν πάντοτε ἱπποὶ ἐτοιμοὶ πρὸς ἀλλαγὴν. Ἐκ τούτου καμμία χρονοτριβὴ, καὶ εἰς ἀνάμνησιν ἀνεχώρου ἐκ Ρίγας τρεῖς ὥρας ἐνωρίτερα, ἢ ἀνάμνησιν ἠδύνατο νὰ ἀρχίσῃ καὶ αὐτὴμερὸν.

Ὁ ἄρξ ἦτο ξηρὸς καὶ ὑπόψυχρος. Τὴν χθεσινὴν θύελλαν εἶχε διαδεχθῆ ἄσθενὴς βορειοανατολικὸς ἀνεμὸς, ἀλλ' οἱ δρόμοι, εἰς ἀθλίαν κατάστασιν ἀπὸ τὰς βροχὰς, ἐδυσχεραίναν πολὺ τὸ βῆμα τῶν ἵππων. Εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου τῶν, οἱ ταξιδιωτὰι ἐστάθμευσαν ἡμισίαν ὥραν διὰ νὰ γευματίσουν εἰς τὸ μικρὸν πανδοχεῖον τοῦ σταθμοῦ. Καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, ἐξεκίνησαν πάλιν ἀμέσως.

Τώρα ἦσαν σιωπηλότεροι, βυθισμένοι εἰς τὰς σκέψεις των. Μόνον ὁ κ. Φράγκ Γιοχάουζεν καὶ ὁ ταγματάρχης Βέρντερ ἀντήλλασον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὀλίγας λέξεις. Ὅσον γρήγορα καὶ ἂν ἐτρεχεν ἡ ἄμαξα, οἱ ταξιδιωτὰι εὕρισκον ὅτι δὲν ἐτρεχε διόλου. Ὁ πλέον ἀνυπέκμωνος μετὰ αὐτῶν, ὁ ταγματάρχης, δὲν ἔπαυε νὰ συμβουλεύῃ τοὺς ἄμαξηλάτας, νὰ τοὺς παροτρύνῃ, νὰ τοὺς ὑβρίζῃ μάλιστα καὶ νὰ τοὺς ἀπειλῇ, ὅσάκις ἡ ἄμαξα ἐβράδυνεν εἰς κανένα ἀνήφορον.

Ἦτο ἡ πέμπτη ἐσπερινὴ ὥρα, ὅταν ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησεν εἰς τὸν τελευταῖον πρὸ τοῦ Περνάου σταθμόν. Ὁ ἥλιος δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ δύσῃ, ὁ δὲ Σπασμένος Σταυρὸς ἀπεῖχεν ἀκόμη περὶ τὰ δέκα βέρστια.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ δικαστὴς Κερστόρφ, ὅταν θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ πανδοχεῖον, θὰ εἶνε ἤδη νύξ, ἐπομένως ὥρα ἀκατάλληλος διὰ νὰ ἀρχίσωμεν τὴν ἀναγνώρισιν. Προτείνω λοιπὸν νὰ τὴν ἀναβάλωμεν δι' αὔριον τὸ πρῶτῳ. Ἐκτὸς τούτου, ἐπειδὴ εἰς τὸ καπηλεῖον ἐκεῖνο δὲν θὰ εὕρισκαμεν κατάλληλα δωμάτια, μοῦ φαίνεται προτιμώτερον νὰ διανυκτερεύσωμεν ἐδῶ, εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ σταθμοῦ.

— Ἡ πρότασις εἶνε λογικὴ, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρὸς Χαμίιν γὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ νὰ ξεκινήσωμεν αὔριον τὰ χαράγματα.

— Ἀς μείνωμεν λοιπὸν, εἶπεν ὁ κ. Γιοχάουζεν, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ καμμίαν ἀντίρρησην ὁ κ. ταγματάρχης.

— Ἡ μόνη μου ἀντίρρησης εἶνε ὅτι αἱ ἐρευνᾶί μας ἐπρεπε νὰ ἀρχίσουν χωρὶς ἀναβολὴν, ἀπεκρίθη ὁ ταγματάρχης.

— Φρουρεῖται ἀπὸ τὸ πρῶτῳ τὸ καπηλεῖον; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ ταγματάρχης Βέρντερ. Τὸ τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Περνάου λέγει ὅτι χωροφύλακες ἐστάλησαν ἀμέσως μὲ τὴν διαταγὴν νὰ μὴν ἀφίουν κανένα νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ ἐμποδίσουν τὸν κάπηλον Κρόφφ νὰ ἐπικουανήσῃ...

— Ὑπὸ τοὺς ὄρους αὐτούς, παρετήρησεν ὁ δικαστὴς, ἀναβολὴ ὀλίγων ὥρων δὲν εἰμπορεῖ νὰ βλάψῃ τὴν ἀνάκρισιν.

— Ὅχι βέβαια, ὑπέλαθεν ὁ ταγματάρχης· δίδει ὅμως καιρὸν εἰς τὸν δράστην τοῦ ἐγκλήματος νὰ παρεμβάλῃ ἀρκητὰς ἐκατοντάδας βερστιῶν μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ...

Ὁ ταγματάρχης ὠμίλει ὡς ἀστυνομικὸς, ἀρρωσιωμένος εἰς τὸ καθήκον του καὶ πεπειραμένος. Ὅπως ἴσχυε, ἢ ἐσπερά ἐπρωχώρει, ἢ νύξ ἐπῆρχετο, τὸ προτιμώτερον ἦτο νὰ ἀναμείνου ἕως αὔριον.

Ὁ τραπέζιτης λοιπὸν καὶ οἱ συναξιδιωτὰι τοῦ κατέλυσαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ σταθμοῦ, ἐδείπνησαν, καὶ διενυκτέρευσαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ἀνέτως εἰς τὰ δωμάτια, τὰ ὅποια τοῖς παρεχώρησαν.

Τὴν ἐπαύριον, 15 Ἀπριλίου, ἅμα τῇ αὐτῇ, ἡ ταξιδιωτικὴ ἄμαξα ἐξεκίνησε καὶ, περὶ τὴν ἐδῶδε ὥραν, ἐφθασεν εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ.

Οἱ χωροφύλακες, τοὺς ὁποίους εἶχε σταλῆν ἡ ἀστυνομία τοῦ Περνάου, ὑπεδέχθησαν τὸν Βέρντερ καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ παρὰ τὴν εἴσοδον. Ὁ Κρόφφ ἐπηγαίνοντο μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν, δὲν ἐχρησίσθη νὰ μεταχειρισθῶν βίαν διὰ νὰ τὸν κρατήσουν ἐκεῖ. Διατί θὰ ἐφευγεν ἀπὸ τὸ καπηλεῖον τοῦ;... Ἀπεναντίας. Ἡ παρουσία του δὲν ἦτο ἀναγκαία; Δὲν ἐπρεπε νὰ παράσχῃ εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς, τοὺς ἐγκαθιδρυθέντας ἐκεῖ, ὅτι ἐχρησίσθη; Δὲν ὤφειλε νὰ τεθῆ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν δικαστικῶν, οἱ ὅποιοι θὰ τὸν ἀνεκρίναν;... Τίνας ἡμαρτυρία θὰ ἦτο πολυτιμότερα τῆς ἰδικῆς του, εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτῆς τῆς ἀνακρίσεως; Ἐκτὸς τούτου, οἱ χωροφύλακες εἶχαν ἐπιστολὴν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν των, ὥστε ὅλα τὰ πράγματα νὰ μείνουν εἰς τὴν θέσιν των, τὸσον τὰ ἐντὸς ὅσον καὶ τὰ ἐκτὸς τοῦ καπηλείου, τὸσον εἰς τὰ δωμάτια τῆς μικρᾶς οἰκοδομῆς, ὅσον καὶ εἰς τὸ παιδίον τῆς περιούχης τῆς.

ΣΚΗΝΗ Δ'

[Ἡ θύρα ἀνοίγει διάπλατῇ καὶ παρουσάζεται ὁ Μεφιστοφελῆς ὁ ἴδιος, γυμνὸς ἐν κόκκινῳ, μὲ μανδύαν, ξίφος, περὶφορὸν πύλον κτλ. ὅπως ἐμφανίζεται εἰς τὸν «Φάουστ». Ἐχει μορφὴν διαβολικὴν, ἐπὶ τὸ κομμωτικόν, ὅξυ γένειον, καὶ φρύδια μεγάλα καὶ κατάμυρα, ὄφθα σχεδὸν ὡς κέρατα. Προχωρεῖ θεατρικῶς πατῶν εἰς μίαν ἄκρον τοῦ ποδῶν καὶ τραγουδεῖ μὲ ζωηρὰς χειρονομίας γνωστὰς μὲρ ἀπὸ τὸν «Φάουστ» τοῦ Γκουτῶ.]

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, τραγουδεῖ:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΥΠΕΡΕΤΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Γ' (Συνέχεια)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Ἀλήθεια! μὰ ζῶ τὸσον καιρὸς ἐστὶς Ἀθήνας, ὥστε τὸ ἐλητηρήσα. Σὰς βεβιάω ὅτι δὲν τὸ εἶπα γιὰ νὰ παινευθῶ!...

ΕΛΕΝΗ: — Τὸ πιστεύω... ἔξερουμε δὰ τὴ μετριοφροσύνη σου! Λοιπὸν;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Στὴν Ἄνδρῳ λοιπὸν εὐρήσῃ τὴν καλὴν ὑπηρετρίαν, τὴν ἐσυμφώνησε καὶ τὴν ἐπῆρε μαζί του, χωρὶς ὅμως νὰ τῆς πῆ ὅτι τὴν ἐπαίρει... ὁ διάβολος.

ΕΛΕΝΗ: — Ἐννοεῖται! ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶς, τὸ κορίτσι ἐφθασε ἐπὶ τὸ παλάτι τῆς Κόλασης καὶ ὠδηγήθηκε ἐπὶ τὴν κουζίνα. Ἐκεῖ βρήκε μίαν γράμ, πολὺ γράμ μαγεύρισα, πῶς τὴν ἔλεγον κυρία Μαθουσαλά, καὶ αὐτὴ τὴν ρώτησε: «Τί γυρεύεις ἐδῶ, δυστυχισμένο μου κορίτσι; — Νὰ μάθω νὰ μαγειρεύω, ἀποκρίθηκε μὲ ὄλη τὴν τὴν ἀφέλεια ἡ Ἀνδριωτίσσα. Εἶπα ἐστὶν ἀφέντη μας πῶς δὲν ἔξερω τίποτα, μὰ τίποτε. — Μὰ λές τὴν ἀλήθεια; μοῦ κἀνει. — Σοῦ λέω τὴν ἀγί' ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, τοῦ κἀνω ἐγῶ. — Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φταρνίσθηκε πολὺ ἀστεία καὶ ἐκρυψε τὸ πρόσωπο του ἐπὶ τὴν καπὸτα του. Δὲν ἔξερω τί λόγο εἶπα καὶ τὸν ἐπειράξε ἐστὶ... Ὑστερα πάλι ἔσκαπασθη καὶ μὲ ρώτησε: — Μήπως κλέβεις ἐστὶ φῶνιά; — Καλὴ τί λέτε, τοῦ κἀνω, ἐγῶ δὲν ἔξερω οὔτε νὰ φωνίσω! Ἐγῆλασε ὁ ἀφέντης καὶ μ' ἐπῆρε μαζί του. — Δυστυχισμένο κορίτσι, τῆς εἶπε τότε ἡ κυρία Μαθουσαλά, ἔξερεις σὰ τίνας σπῖτι βράσκεσαι; — Ἀμ' πῶς νὰ ἔξερω! — Εἶσαι, παιδίμου, ἐπὶ σπῖτι τοῦ Διαβόλου!» — Καὶ νὰ, ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἀνοίγει ἄξαφνα ἡ πόρτα καὶ παρουσιάζεται ὁ Βασιληᾶς τῆς Κόλασης, ὁ Διάβολος!...

«Ἰδοὺ ἐγῶ!» (Σελ. 107.)

Me voici!... Ne suis-je pas mis à [ta guise? L' epée au côté, plume au [chapeau!...

[Ἐὰν τυχόν ὁ ἠθοποιὸς δὲν τραγουδῆ, εἰμπορεῖ ἀπλῶς νὰ παγγεῖλλῃ μὲ στίμφορον: Ἰδοὺ ἐγῶ! — Εἶμαι ἐπὶ τὴν διάθεσίν σου! Μὲ τὸ σπαθί' ἐπὶ τὸ πλευρό, μὲ τὸ φτερό [ἐπὶ τὸ καπέλλο!

Ἡ Κατερίνα καὶ ἡ Ἐλένη, ἀλλοφρονες ἀπὸ τὸν φόβον, ρίπνται ἢ μία εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἄλλης, μὴ τολμῶσαι νὰ κινιᾶσιν κατὰ τὸν Μεφιστοφελῆν, ἐνῶ αὐτὸς ἐξακολουθεῖ τὸ τραγουδεῖν. Ὁ ἠθοποιὸς εἰμπορεῖ νὰ ἐκλέξῃ ὅποιον κομμάτι τοῦ ἀρέσει, π. χ. αὐτὸ ἀπὸ τὴν Σερενάταν:

N'ouvrez ta porte, ma belle, Que la bague au doigt.] ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, μὲ γέλωτος διαβολικόν: — Χά!... χά!... χά!... Ἡ παρουσία μου, βλέπω, σὰς ἐκπλήττει καὶ σὰς τραμάζει καὶ ἀντὶ νὰ σὰς προξενήσῃ χαρὰν...

ΕΛΕΝΗ, ἀποσπασμένη ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς Κατερίνας καὶ τείνουσα ἰκετευτικὰς χεῖρας πρὸς τὸν Διάβολον: — Ἐλεος! Ἐλεος! Κύριε!...

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, ἐπιλημένος, καθ' ἑαυτὸν: — Τί λέει;... Μήπως καὶ τυχόν;... Ἄ, μὰ θὰ ἦταν πολὺ παράξενο!... Γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν ἕως ποῦ μπορεῖ νὰ φθάσῃ αὐτὴ ἡ εὐπιστία... (Ἀυτά:)

Πῶς εἶπατε, ὠραία μου; ΚΑΤΕΡΙΝΑ, μὲ δίον τῆς τὸν τρόμον προχωροῦσα ὀλίγον, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ ὠρώσῃ τὰ μάτια: — Ἐδῶ δὲν θὰ βρῆτε ὅτι σὰς χρειάζεται, Κύριε! Εἴμηθα μόνον ἐνδυστυχισμένους γυναῖκες... μίαν γράμ, ἐγῶ, καὶ μίαν νεά, τοῦ λόγου τῆς... Ἐγῶ, Κύριε, δὲν ἔξερω πολλὰ πράγματα ἀπὸ κουζίνα, γιὰ τὴν ἡμῶν παραμάνα πολλὸν καιρὸ. Τοῦ λόγου τῆς πάλι δὲν ἔξερει τὸ παραμικρὸν... Ὅχι, ἐδῶ δὲν θὰ βρῆτε ὅτι γυρεύετε, Κύριε! Εὐσπλαχνισθῆτέ μας, λυπηθῆτέ μας, ἔλεος!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, καθ' ἑαυτὸν: — Σοβαρὰ νὰ τὰ λέει, ἢ ἀστειεύεται; Ἀλήθεια πιστεύει ὅτι εἶμαι... ἀληθινός; ΕΛΕΝΗ: — Ἐλεος, κύριε Σατανά! ἔλεος!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, γονατίζουσα παρὰ τοὺς

«Ἐλεος!» (Σελ. 108, στ. γ')

παραγεμιστὸ... μὲ στρεΐδια... ὄχι! ὄχι! μὲ τρούφες — δὲν ἔξερω πῶς τί λέω!... — καὶ στρεΐδια... πολλὰ ὠραία στρεΐδια... Μὰ ἔξερете... αὐτὰ εἶνε γιὰ τὰ φανερὰ... γιὰ τοὺς γονεῖς τοῦ κοριττοῦ... πῶς θὰ δειπνήσουν ἀποψὲ ἐδῶ, ἅμα θὰ γυρίσουν ἀπὸ τὸ μπάμασιν...

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, τριβῶν τὰς χεῖρας: — Πολὺ καλὰ! Ὡς τὰ ῥᾶμε μετὰ! Φερ' τα ἐδῶ γρήγορα!

«Ἐπειτὰ συνέχεια» ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ G. Gailand)

«Ἐλεος!» (Σελ. 108, στ. γ')

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ'

Ο γιατρός έδωσε τέλος πάντων την άδεια και η Λιλικά ήμπορεσε πιά να σηκώσει από το κρεβάτι την αγαπημένη της Αιγούλα.

"Άλλο πού δεν ήθελε και η Αιγούλα! Η μητερούλα της την έπιασε από το χέρι δια να την βοηθήσει, και μ' ένα πήδημα βρέθηκε εύθως έξω από το κρεβάτι. Είπε πολύ χαρούμενη, και όλον της το εξωτερικόν δείχνει φανερά ότι ο καιρός των πόνων και των δακρύων έπερασε, και ότι αισθάνεται τώρα τον εαυτόν τόν της όλο ζώη και όλο υγεία.

Η μητέρα της Λιλίκας παρευρέθη εις την ευτυχισμένη αυτή σκηνή, από τη μισοανοικτή θύρα. Και όμα ειδε ότι όλα πηγαινούν καλά, άφισε την μητερούλα και την κορούλα μόνες, για να χαρούν την ευτυχία τους.

Και γίνεται ευτυχία μεγαλύτερα για μιá μητέρα, παρά να βλέπη το παιδάκι της γερό και γελαστό, ύστερ' από μεγάλη και φοβερή αρρώστεια; Και γίνεται ευτυχία μεγαλύτερα για το παιδί, και για κάθε άνθρωπο, παρά να αισθάνεται τον εαυτόν του όλο ζώη και υγεία, αφού υπέφερε τόσο πολύ και αφού έφθασεν ως το χείλος του τάφου;

Μητέρα λοιπόν και κόρη, Λιλικά και Αιγούλα, είνε τώρα τρισευτυχισμένες.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΡΑΘΑ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ (ΡΟΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

— Σού είσαι, Κολοβός; — Έγώ ντέ! Κατέβα κάτω να παίξουμε μαζί! Έξαναγαύγισε ο Κολοβός. — Έλ' άπάνω σύ! 'Άλλ' ο Κολοβός ήρχισε να βηματίζει τριγύρω εις το δένδρον, ως δια να δείξη ότι ένας σκύλος καθώς πρέπει δεν είνε καμωμένος δια να σκαρφαλώνη εις τα δένδρα σαν τις γγάτες. — Τι τον έκαμες τον άφέντη σου, Κολοβός; Εις αυτό, άντί του σκύλου, άπήνητησεν ο Σάσας ο Ίδιος. — Σού είσαι, Βάσκα; — Ναί. Έκράρθηκα επάνω στο δένδρο, σαν εκείνο τον άράπη, πού μās έλεγε ο 'Αλέξης Λούδοβιτς.

— Κατέβα. — Δεν άνεθαίνεις καλλίτερα σύ; — Μά δεν μπορώ να σκαρφαλώσω... — Μπα, δεν είνε δύσκολο. Τι, βέβαιο είνε;... Θέλεις να σε βοηθήσω; — Πώς; — Στάσου. 'Ο Βάσκας, ευκίνητος ως πίθηκος, κατέη εις τον τελευταίον κλάδον και από εκεί, κρεμασθείς με το ένα χέρι, έτεινε το άλλο εις τον Σάσαν. — Πιάσε με... Με το άλλο χέρι πιάσου από το δένδρο... Δούλευε όμως και με τα πόδια. Γειά σου!... Η βελανιδιά έχει, βλέπεις, ένα σωρό ρόζους' λές και είνε σκάλα έτοιμη! 'Ο Σάσας προσεπάθησε να αναρριχηθή, αλλά έξαφνα τα πόδια του έγλύστησαν και θά έπιπτε, εάν δεν τον έκρατούσεν ο Βάσκας από το χέρι. — Μά τι έπαθες;... Δοκίμασε άλλη μιá φορά. 'Ο Σάσας έλαμνε άλλη μιάν προσ-

πάθειαν και κατέρωσε κάρπαξη ένα κλάδον.

— Τώρα πάτησε τα πόδια σου... ά, έτσι! Τώρα κάησε... ά, μπράβο!... Τώρα είσαι στο σπίτι μου. Θέλεις να σε φιλέψω φράουλες; Είνε καλές... — Μά δεν έπηρεα ακόμη τσάι.

— Και με τουτό; 'Εγώ δεν ήπια τσάι παρά πρώτη φορά στο σπίτι σου. Προτήτερα δεν ήξευρα ούτε τί χρώμα έχει, και όμως να πού έξουσα! 'Ας άνεθώμε πάρα πάνω. Πιάσε αυτό τον κλώνο... Και τον άλλο... Το δένδρο είνε ψηλό! 'Από κλάδου εις κλάδον άνέθησαν έως εις την κορυφήν κ' εκεί έσκάλωσαν ως δύο κοράκια. 'Ο Σάσας δεν ήμπορεσε να συγκρατήση μιάν κραυγήν θαυμασμού. Το δένδρον εκείνο ήτο ύψηλότερον από τα άλλα. Γύρω-γύρω έδλεπεσ ένα ώκεανόν από κορυφάς στρογγυλευμένες, αι οποιαί έσειόντο έλαφρά. 'Ο ουρανός από πάνω έλαμπε καταγάλανος με μικρά άργυρόλευκα συννεφάκια.

— 'Ορατά έδω, ε; είνε ο Βάσκας. Είμαστε σαν τα πουλιά. Δεν υπάρχει καλλίτερο πράγμα, παρά να είνε κανένας πουλί. — Γιατί; — Γιατί μπορεί να πετá όπου θέλει. Νά, έτσι να κάμη τα φτερά του, το πουλί έφυγε χίλια μίλια... Μπα! κύτταξε κείνο το σύννεφο. Δέ μοιάζει σά δένδρο; — Σάν καράκι μάλλον. — Μπορεί να μοιάζη και με καράκι, αλλά έγώ δεν είδα ποτέ μου καράκι... 'Α, νά, τώρα μοιάζει με κεφάλι. Κύτταξε μυτάρα!... κύτταξε τί μακρυά γίνεται!...

'Άλλά ο Σάσας ένθυμηθή έξαφνα ότι δεν είχε φάγη τίποτε από το πρωί. — Βάσκα, θά μπορούσες νανάψης το σαμοβάρι; — Γιατί; — Νά κάμωμε τσάι... δεν θέλεις; — Τσάι;... θέλω. — Έλα λοιπόν... πάμε νανάψης το σαμοβάρι.

— Μά γιατί δεν ήπιες ακόμα; — Το είπα 'ς εκείνη τη γυναίκα, αλλά μου άπήνητησε: «Έγώ έχω δουλειά... αναψή το μόνος σου». — Καλά σου είπε. Δεν έχει τέσσερα χέρια ή γυναίκα. Έλα, πάμε. 'Ο Σάσας ήρχισε να καταβαίνει σιγά-σιγά, ένθ' ο Βάσκας έροβολούσεν σαν σκύουρος. Και ένθ' αυτός έπαιζε κηλόκα κάτω με τον Κολοβόν, ο Σάσας μόλις είχε φθάση εις το μέσον του δένδρου. — Δεν βγάξεις τα παπούτσια σου; του έφώναζεν ο Βάσκας. — Γιατί; — Γιατί με τα παπούτσια δεν θά μπορούσής ποτέ να κατεής. Βγάλ' τα λοιπόν!

Ο Σάσας επέταξε το ένα του υπόδημα, έπειτα και το άλλο.

— Τώρα θά σου είνε πολύ εύκολότερο. Πιάσου με τα χέρια από τους κλώνους, και ψάχνε με τα πόδια να βρίσκης πάτημα... Έτσι!

'Ο Σάσας έφθασε τέλος κάτω χωρίς άκουκταίον.

Μόλις τον είδεν ο Κολοβός, έξεκίνησε και έτρεξεν εμπρός ως δια να δείξη τον δρόμον εις τα παιδιά. 'Απέξω από την καλύβην, ή Μελανία έπλενε ένα μαστέλο. — Μελανία, έχεις κανένα σαμοβάρι; — Έχω, βέβαια. — Δάνεισέ μάς το. 'Ο Βάσκας θά το άνάψη. Τσάι και ζάχαρι έχουμε. — Μά πώς θά κάμrete χωρίς κάρβουνα; — 'Οαγοράσουμε. — 'Από πού; Μήπως έδω είνε κανένα μαγαζί να πουλή κάρβουνα; — Τι να κάμουμε λοιπόν; — 'Αν θέλης, σου δίνω έγώ. 'Άλλά

πρέπει να μου φέρης νερό. Νά, βλέπεις εκείνον τον κουβά; θά τον πάρης και θά γεμίσης αυτό το πιθάρι. — 'Ας το κάμη ο Βάσκα. — Για τον Βάσκα έχω άλλη δουλειά. — Τότε προτιμώ να μην πιώ τσάι. — Μά γιατί, γιατί;... Είνε μακρυά από 'δω το νερό; Είνε τόσο δύσκολο πράγμα; 'Επειτα θά σου χρειασθή και σένα για το σαμοβόρι. 'Ο Σάσας έπήρε τον κουβάν κ' έξεκίνησε δια το ποτάμι. Το νερόν έγέμισε διαμιάς τον κουβάν μ' ένα γλου-γλου φαιδρότατον. Η Μελανία έκύτταζε τον Βάσκαν μειδιώσα' αλλά το μειδίωμα της δεν ήτο καθόλου ειρωνικόν.

— Δούλευε, δούλευε! 'Ο Θεός άγαπή τους ανθρώπους πού δουλεύουν! 'Ο Σάσας έφερε τώρα τον κουβάν γεμάτον, κρατών αυτόν και με τα δύο του χέρια και έμποδίζων ούτε τα πόδια του. Έξαφνα έγλύστησεν, έπεσε, ο κουβάς του έφυγε από τα χέρια και το νερόν όλον έχύθη.

— Πήγαινε, Βάσκα, διάταξεν ή Μελανία σιγά-σιγά, βοήθησέ τον, δείξε του πώς πρέπει να κρατή τον κουβά. 'Ο Σάσας έσηκώθη κατασχετισμένος. — Δεν είνε τίποτα, δεν είνε τίποτα, παιδί μου. Στην αρχή κάθε πράγμα

είνε δύσκολο. Στάσου να σου δείξω έγώ. Και ο Βάσκας έγέμισε τον κουβάν, τον έπιασε με το ένα χέρι και τον έφερον εις το σπίτι.

— Βάσκα, άφισε τώρα τον κουβά. 'Εχω δουλειά και για σένα. 'Ο «κύριος» θά κουβαλήση νερό. Και ο «κύριος» επανέλαβε την εργασίαν. Οι όμοι του του έπονούσαν, αλλά, χωρίς να γογγύση, έκαμε πολλές φορές τον δρόμον από το ποτάμι έως την καλύβην. Η Μελανία προσποιείτο ότι δεν έδλεπε την κούρασίν του, — Έλα, τώρα το πιθάρι έγέμισε. Γέμισε και αυτό το μαστέλλο. Πρέπει να ποτίσουμε τα γουρούνια. 'Ο Σάσας έκοκκίσεν αλλά... έκούβαλησε ακόμη νερόν. — Ευχαριστώ. Τώρα ανάψετε το σαμοβάρι και έγώ θά σάς δώσω ζεστό ψωμί με κρέμα. Θέλετε και βούτυρο; 'Ενθόμζες ότι ή Μελανία είχε μεταμορφώθη.

Κάποτε, ένθ' έκύτταζε την έλεεινήν αυτήν τροφήν χωρίς ναποφασίζη να την έγείσθ, ένας σκύλος έπλησίασε και τού άρπαξε ένα κόκκαλον. 'Ο Κολοβός έγρύλλισε δια τον τύπον, άλλ' ούτε έσηκώθη καν να κυνηγήση τον άρπαγα. Την στιγμήν εκείνην έπλησίασε και άλλος σκύλος, κατάστικτος, ο όποιος έσεισε την ουράν του και ήρώτησε μ' ευγένειαν: — Μου φαίνεται ότι έχετε ψωμί... — Καθώς βλέπετε... — Τι ώρατο πού είνε! Η Μελανία ζυμώνει και ψήνει θαυμάσια. Κυττάζετε, παραδείγματος χάριν, αυτό το κομμάτι... ή κόρα του δεν είνε σαν χρυσή; 'Ο Κολοβός έμύρισε και πάλιν το ψωμί, αλλά ή άηδία του ήτο μεγαλύτερα από την πείναν. 'Απεμακρόνηθ ήλθον κ' έξηπλώθη εις τον ήλιον.

Την ίδιαν ώραν, ο Σάσας ανέλογίζετο την θλιθεράν του θέσιν. Πού ήτο ο θεός του; Διατί τον είχε εγκαταλείψη; Θά έξουσαν έτσι δια πολλόν καιρόν με αυτούς τους άγρίους; Και ή μητέρα του; Βεβαίως αυτή δεν θά τον εγκατέλειπε... θά τον επανέβρισκε... αλλά τότε; 'Επειδή έστενοχωρείτο εις το δωμάτιόν του, κατέβη κ' έσφύριζε τον σκύλον του. 'Ο Κολοβός έσηκώθη δύσθυμος, έμύρισεν ακόμη μιάν φοράν το ψωμί, έπειτα, με άπεγνωσμένην προσπάθειαν, το έφαγε, και όρμησε να κολουθήση τον κύριόν του, γαυγίζων δυνατά. 'Ο Σάσας περιήλθεν δολον το χωριόν, αλλά παντού το ίδιον θέαμα. 'Εν πρώτοις δεν ήμπορούσε κανείς να εβρη άνθρωπον να όμιλήση, διότι όλοι, μικροί και μεγάλοι, ήσαν άπησχολημένοι. Αι γυναίκες έμαγείρευαν, τα παιδά έξόσκων χήνης ή πρόβατα, τα κορίτσια έπεριποιούντο τα μωρά. — Βάσκα! έφώναζεν ο Σάσας. Παύ είνε τα παιδιά; — Ποιά παιδιά; Μπορεί να είνε έδω παιδιά αυτή την ώρα; Δουλεύουν στα χωράφια. Καθένας έχει τη δουλειά του. 'Όσο για σένα, ή Μελανία είπε να τραβήξης το δίκτυ και να της σχίσης ζύλα. — Πώς; (Έπεται συνέχεια)

«Έξαφνα έγλύστησεν...» (Σελ. 109 στ. α')

— Έστρωσε το τραπέζι, μ' ένα καθαρό τραπεζομάνδυλο και έφερε βούτυρο, ψωμάκια, παξιμάδια, άπ' όλα. — Τρώτε! τρώτε! Το φαγι πού κερδίζεις κανείς με τον κόπο του είνε το νοστιμώτερο άπ' όλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

'Όλα κανείς τα συνειθίζεις! 'Ο Κολοβός δεν ήτο περισσότερο από τον Σάσαν ευχαριστημένος με την νεάν του ζωήν. — Πήγαινε, Βάσκα, διάταξεν ή Μελανία σιγά-σιγά, βοήθησέ τον, δείξε του πώς πρέπει να κρατή τον κουβά. 'Ο Σάσας έσηκώθη κατασχετισμένος. — Δεν είνε τίποτα, δεν είνε τίποτα, παιδί μου. Στην αρχή κάθε πράγμα

πρώτοις δεν ήμπορούσε κανείς να εβρη άνθρωπον να όμιλήση, διότι όλοι, μικροί και μεγάλοι, ήσαν άπησχολημένοι. Αι γυναίκες έμαγείρευαν, τα παιδά έξόσκων χήνης ή πρόβατα, τα κορίτσια έπεριποιούντο τα μωρά. — Βάσκα! έφώναζεν ο Σάσας. Παύ είνε τα παιδιά; — Ποιά παιδιά; Μπορεί να είνε έδω παιδιά αυτή την ώρα; Δουλεύουν στα χωράφια. Καθένας έχει τη δουλειά του. 'Όσο για σένα, ή Μελανία είπε να τραβήξης το δίκτυ και να της σχίσης ζύλα. — Πώς; (Έπεται συνέχεια)

Κάσον, κ. (Φ. Π.) Φαγμὲ Χανοῦ, κ. (Ε. Α.) Ἀετός τοῦ Τυμφορρατοῦ, α. (Ν. Δ. Ε. ἡ χάρις σου ἔγινε) Ζήτη ἢ Πατέρις μας ! κ. (; ! !) Ἀκατονῆς Σιμωνῆς, κ. (Ι. Κ.) Ἑλληρικὸς Ἀστὴρ, α. (Ε. Ο.)

Ἀναγεώσεις ψευδονύμων : Ἑλληνικὸν Πνεῦμα, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδονύμον ἰσχυρὸν διὰ τὸ εἶδος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδονύμον ἐπίσης ἰσχυρὸν διὰ τὸ εἶδος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὄνματα, ἢ μὲ ψευδονύμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν τὸ Διαβολικὸν τῆς Σιωπῆς μὲ τὴν Ἐρωτικὴν τῆς Ἐπιθυμίας, γιὰ τὴν Σημαίαν καὶ Μαδρὸν Χιόνι — ὁ Φοῖβος Ἐδρώτας μὲ τὸν Ρυολέττον, Νηρηίδα τοῦ Ἐδρώτα καὶ Ἐλαιδόρονον — ἡ Ἐνδοσιώδης Ἑλληγίς μὲ τὸν Ἐνδοσιώδην Ἑλληγίαν, Αἰδεροβόρωνα Ἀρματηλάτην καὶ Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα — ὁ Ρυολέττος μὲ τὴν Ἐδρῆν τῆς Μάνρας καὶ Ὀρῶν Ἀκτῶνα — ὁ Μπῆρμ μὲ τὴν Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, Διακριθεῖσαν Ἀρσενιάδα καὶ Ἀφροδίτην — τὸ Τέκνον τῆς Ἐσθῆμ μὲ τὴν Αἰγυπτίαν Βασιλοπούδα καὶ Ἀφροδίτην — Σιμητιὸν ὁ Ἀφρικανὸς μὲ τὸν Φοῖβον Ἐδρώταν — ἡ Προταγωνίστρια μὲ τὴν Κόμησαν τῆς Φουλανδίας, Κόμητα Κάτω καὶ Ἀφροδίτην — ἡ Σανθὴ Κορητικοπούδα μὲ τὸ Κορητικόπουλο, Σανθὸ Ἑλληγόπουλο καὶ Ρεμβάζουσαν Σεληνολάτριδα — ἡ Ἐλαίς τῆς Ἑλευθερίας μὲ τὸ Ἀστὴρ Ἐσπερινόν, Τροβατόρος καὶ Κάμμεν — ὁ Χιακὸς Ὀθρανὸς μὲ τὸν Διάττοντα Ἀστὴρα, Μαραμῆρον Γαζίαν καὶ Ἀντιάρτιδα τοῦ Σπιτιοῦ — ὁ Ἐξυπνος Βλάκας μὲ τὸ Κρανόλευκον Λάβαρον, Ἐθνικὸν Ὑμνον καὶ Ἐρνάγην — τὸ Ζιζάνιον Καίρον μὲ τὸ Σεντικέμο Ἑλληγόπουλο, Σεντικέμο Ἑλληγοπούλιαν καὶ Διαβολικὴν — ἡ Ἠχώ τῆς Καρδίας μὲ τὸ Γαλαρόλευκον Κύμα καὶ Γλυκίαν Ἑλλάδα — ὁ Φύλλος στ' Ἀγυρα μὲ τὸν Ἐρνάγην, Κρανόλευκον Λάβαρον καὶ Μαραμῆρον Φύσιν — τὸ Κρανόλευκον Λάβαρον μὲ τὸ Ἐνωσις ἢ Ὀθατος καὶ Λαγαῖδην — ἡ Παλλὰς μὲ τὴν Ἐδρῆν τῆς Μάνρας, Ἐρνάγην καὶ Τροβατόρος — ἡ Φυσιολάτριάς μὲ τὸ Θυμάρι τοῦ Βράχου, Πλοίαρχον Νέμον καὶ Ἐδρὸ Μάκωπον — ὁ Ἀναγεννώμενος Φοινὴς μὲ τὴν Δεκαοκταεῖδα Ὀρειοπόλον, Ἐμπνευμένην Καλλιτέχνιδα καὶ Νυκτερινὴν Συναίσαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Ζιζάνιον Καίρον (ἐρχομαι εἰς τὸν Σύλλογον σας πᾶσαν εὐδοκίμησιν, καὶ σὲ περιμένω χωρὶς ἄλλο ὅταν ἔλθῃς ἐπὶς Ἀθήνας) Ἐρνάγην Ἀλτὴν καὶ Μαραμῆρον Φύσιν (σὰ εὐχαριστῶ θερμῶς ποῦ μοῦ ἐσυστήσατε τόσο καλὴν φίλην· χαίρω πολὺ διὰ τὰς προόδους τῆς ἀγαπητῆς σας Μιμῆσας) Ἀναγεννώμενον Φοινίκα (δὲ ἕνα μαθητὴν τὸ ξεσπάθωμα εἶνε εὐκολώτερον, διότι ἔχει τοὺς συμμαθητάς του· εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις) Βασιλοῦ (δὲν εἶνε κῆμα νὰ τὸ ἀλλάξῃς ; ὁ τῆμος ποῦ ἐρωτᾷς τιμᾶται δραχ. 1,10.) Μεληριογενῆ (ἐστειλε εἰς νεὺ τὸ 11ον ἢ ἀπέντησις δεκτῆ) Ἀναμῶνην (διάβασε τὸν Ὀδηγόν, διὰ νὰ ἴδῃς πότε στέλλου Ἀσκήσεις) Ταπεινὸν Μοναχὸν (ἦλθε εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ δὲν σὲ εἰσάμαν) Ἀνδριάντα τοῦ Κολοκοτρώνη (ὁ ὁποῖος ἐδιπλασιάσθη καὶ σήμερον... τριπλασιάζεται, δηλαδὴ ξεσπάθωνει ἐκ δευτέρου· εὐχαριστῶ πολὺ) Νάρκην (5 καπτικὸν γραμματόσημον πρέπει νὰ ἐσωκλείψῃς εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Διάττοντα Ἀστὴρα (λάσος τοῦ Ἀναγία ἦτο καὶ διορθώθη μὴν ἀνησυχῆς) Ἀδύνομον (ἠρωμοτάτη ἢ ἐπιστολὴ

σου ὅσα ψευδονύμα καὶ ἐν ἔξῃ κανεῖς, μόνον μίαν ἀπάντησιν δικαιούται νὰ στέλλῃ εἰς ἕνασον διαγωνισμὸν) Ἐθνικὴν Ἀναγεννώμενον (βραβεῖον ἐστειλε) Φῶς τῆς Νυκτὸς (εὐχαριστῶ πολὺ ἐστειλε) Φαγμὲ Χανοῦ (ἐδιηγηματικὸν Ξενοπούλου ἐστάλησαν) Πῶσις-Πατέρις (ναί, ἐλήφθη) Ἀνοιχτὸν τοῦ Βοσπόρου (ἔχεις δικαίον, ἀλλὰ συμβαίνει καμμίαν φοράν νὰ ἔχω τόσο ὀλίγον τόπον διὰ Μ. Μυστικὰ!) Ἰαάνναν Δάρα (λοῦσα ; ὄχι δὲ ! ἀλλὰ δὲν βλέπει τὰς Ἑγγραφὰς τῶν Ἀπόρων ὁ κύριος αὐτός ;) Δούμιον Καλλιτέχνην (ἔδωτα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαῖδωνα, ὁ ὁποῖος θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ) Ρυολέττον (βεβαίως, τὰς λύσεις τῆς Θυέλλης δὲν τὰς ἐστειλες σὺ) Μελωδικῶν Φόρμιγγα (ἔχεις καλῶς ; ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν ἔχει πλέον αὐτὸ τὸ ψευδονύμον) Χιόνι τοῦ Ταύγετον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ἀργεῖον Ἑρμῆν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Φεβρουαρίου, βάπανθτω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐκ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι· πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖο μᾶς εἰς φακέλους, δὲν ἔκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί : 22 Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 11 Μαρτίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 21 Μαρτίου, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 5 Ἀπριλίου.

130. Συλλαβογράφος.

Μ' ἀντωνυμίαν καὶ γράμμα Μὴ πρόθεσις ἠνώθη Καὶ ἀναξ ἐν τῷ ἔμα Ἀρχαῖος ἐδηλώθη.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Σταλακτιτοῦ

131. Μεταγραμματισμὸς.

Ἐργαλεῖον γεωργοῦ Γίνετ' ὄνομα βοῦλοῦ Ἀντὸ ὑψίλον τοῦ βέλγης Κι' ἀντ' αὐτοῦ ὠμέγα βάλγης.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Βασιλέως τῶν Χριστιανθῶμων

132. Στοιχειογράφος μετ' ἀναγραμματισμοῦ.

Πρώτον τι τῆς Γραφῆς Τέλου· καὶ ἀρχῆς στερεῖς Κι' ἀνακάτωμα σὰν γίνη, Ἄλλο πρόσηπον σοῦ δίνει.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Θυμάρι τοῦ Βράχου

133. Αἰγίμια.

Πεδιάς εἶνε, λῦτα, τ' ἀρσενικόν μου. Στὰ ἔτομα ζῆτα τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Παλλάδος

134. Πυγμαῖς.

+ (Ὁ σταυρὸς ζῶον κερασφόρον. * + * = Πρόθεσις. * * + * = Νῆσοι τοῦ Αἰγίου. * * * + * * = Ἀγριον ζῶον. * * * * + * * * = Ἀρχαία βασιλοποιεῖς. * * * * * + * * * * = Ἐπίθετον.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Θουρασοῦ τῶν Ἠρώων

135. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ἐρεπτόν — Ἐπίρρημα = Θῆριον + Ἐπίθετον — Ἀντωνυμία = Γράμμα + Μοθικός Βασιλεὺς — Πράγμα = Φῶς

Ἄθροισμα ὑπολοίπων : Βασιλεὺς Ἀρχαῖος. Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Σκουλε

136. Τριπλῆ Μεσοεισις.

Ἐκ τῶν τριῶν μεσοκίων γραμμῶν ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὰ 30 πρῶτα ἀποτολοῦν κατὰ σειράν ἕνα τῶν 30 τυρᾶνων, τὰ δευτέρα ἀρχαῖαν Βασιλίσσαν, καὶ τὰ τρίτα ἐκρηκτικὴν ὕλην :

1, Ἀμαζῶν 2, Στρατηγὸς Καρχηδόνιος 3, Ἀρχιτέκτων 4, Γίγας, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γῆς 5, Θεὸς μᾶς 6, Πέρας στρατηγός 7, Φυσιολογικὴ λειτουργία.

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Ἑλευθερίας Πατριδος

137. Ἑλλητισμοῦφόρον.

ω-ω-ε-υ-α-ε-υ-α-ε-υ-α-ε-υ-ο-ι-ο-ι

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Βασιλείσσης τῶν Κυμάτων

138. Γεῖφος.

μ οὐδ μ 1 αθ 1 ἀνημποῦ σπέρου μ μ 1 1 Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Ἡμέρας τῆς Ἑλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 4.

- 24. Μένιππος (μὲν, ἵππος) — 25. Φάρος-ἄφρος. — 26. Ὁ σπάρτος, ἢ Σπάρτη. 27. ΔΑΡΕΙΟΣ 28. Ὄταν ἀριθμηθῇ, ὡς λέξις, καὶ ἔρχεται δευτέρα εἰς μίαν φράσιν. — 29-33. Τῆ ἀνταλλαγὴ διὰ τοῦ Χ: ροῖνις, γαῖνα, χείρ, γεῦμα, Χίος. — 34. ΘΑΛΕΙΑ-ΤΑΥΡΟΣ

(Θεῖς, ἈγἈρμύων, ΛοΓῆρος, Ἐδρπιδης, Ἰδομενεὺς, ΑἴΣωπος.) — 35. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Ἡρώδου ἐγενήθη ὁ Ἰγασός (ἐπὶ τῷ νὶ μὲ ρῶ - νὶ ρῶ δῶ - ἐγ ἐν ι - θῆ ο - ι εἰς οὐ;.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Φιλτάτη Ἀλεξάνδρα Σουλτῆ, ἐγκάρδια συλλυπηθῆσα δι' ἀπώλειαν προσφιλοῦς πατρός. — Ἐλένη Ἀδερφίνοῦ. (H, 145)

Γέλοτιμο ! φραγκοκλιτῆ ! παντόπουλο ! pianiste ! τὴν παθεῖς ! — Τριάς λαμπύρων ! ἐγὼ κουφέτα ; — Ἐπὶ παιδιὰ ! — Χιακὸ Ὀθρανέ, ἐκνήγησες τὸν κλέπτην ! ! ! Ἀνεκάλυψα ! νὰ φανερώσω ; — Αἰγυπτία Βασιλοποιεῖς. (H, 146)

Χαιρετῶ Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, καὶ συγγαίρουσα αὐτὴν διὰ τὴν νία τῆς βραδεία, τῆς εὐχομαι καὶ εἰς ἀνώτερα. — Νεράιδα τοῦ Ὀκτανῶν. (H, 147)

Αἰγυπτία Βασιλοποιεῖς — Μαραμῆρον Γαζίαν, ποία ἐκ τῶν δύο σας ἐλεψε τὸ μαρμαριτάρὶ ἀπὸ τῶν σάκκων τοῦ Μεγαλειστάτου ; ! ! Ὅποια Ἰεροσολία ἀθεόφοβος ! ! ! Μὰ βέβαια ἀπὸ ἴδιον γνώρισμα ἔχετε τὴν αἰγυπτιακὴν ἀριλοτιμίαν ! ! ! — Ἑλληρικὸ Φιλότιμο ! σὸ χωρὶς σου δὲν χαιρετοῦν ; κρηφουκτοῦν μόνον ; — Ἰδανιόδης. (H, 148)

Πῶς ; Ἐθρίσκονται μετὰ τὰ Φῶτα . . . Καλλιαντζαροῖς ; ; ; Ὁ αἰνε φοβερόν ! ! ! — Ἐκ τοῦ μηδενὸς τὸ πᾶν ; — Ὑπερευχαριστῶ δι' ἐγκάρδια συγγαρηθῆρα : — Ἀναμῶνα Μικρὰ Μυστικὰ — Συγγαίρου Θεῶν. — Μαραμῆρον Ἀφροδίτη. (H, 149)

Στὴν λατρευτὴν μου Διακομιθεῖσαν εὐχομαι δλοφύχως τελείαν καὶ ταχέαν ἀνάκτησιν υγείας τῆς. — Πλουκία Ἐλαίς. (H, 150)